

תת"ע 4383/09/19 - מדינת ישראל נגד קרן חיים

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 4383-09-19 מדינת ישראל נ' קרן חיים
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פוקס

המאשימה

נגד

קרן חיים

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 12.4.19, הודעת תשלום קנס, בגין עבירה של נהיגה במהירות של 126 קמ"ש, בדרך שאינה עירונית, בה המהירות המותרת הנה 90 קמ"ש (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם הגיש בקשה להישפט בגין הדו"ח וביום 2.10.19, התייצב בבית המשפט ולאחר שכתב האישום הוקרא בפניו, טען: " השוטר עצר אותי בכביש 5 ולא בכביש 2, שאל אם שתיתי, אמרתי שחזרתי מהחתונה של הבת שלי. אמרתי שלא שתיתי. אחרי זה הוא אמר לי לבוא לניידת, הוא הראה לי ממל"ז שנסעתי במהירות גבוהה, שאלתי למה הוא מדבר על שתיה, אמר שנסעתי במהירות 131 קמ"ש, אמרתי שלא נסעתי במהירות הזו. אני מעריך סביב 100-110 קמ"ש, נסענו לאט. שאלתי אותו אם הוא בדק את המכשיר, כיוון שלא היתה מהירות כזו, הוא אמר לי שהוא לא בדק ולא צריך לבדוק. שאלתי מה הדגם של הממל"ז אמר שהוא לא יודע".

ביום 30.10.19, נשמעו הראיות בתיק.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים

עדת תביעה מספר 1 - המתנדבת יונה וקסלר, מטעמה הוגש מזכר, שסומן ת/1

עד תביעה מספר 2 - רס"ר רן דוד, מפעיל מכשיר מד מהירות לייזר מדגם UltraLyte (להלן - ממל"ז) ועורך הדו"ח, מטעמו הוגשו הדו"ח, שסומן ת/2, נספח לעניין ביצוע בדיקות לממל"ז, שסומן ת/3 ועותק מסרטונים שצולמו במצלמת הגוף של העד וסומנו ת/4.

עמוד 1

כמו כן, הוגשו בהסכמה מסמכי מעבדה לעניין כיול ותעודת עובד ציבור בהקשר לבדיקה תקופתית, שסומנו ת/5, כרטיס מכשיר, שסומן ת/6 ויומן הפעלה, שסומן ת/7.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 12.4.19, בסמוך לשעה 02:42, נהג הנאשם ברכב בכביש 2, בנתיב השני מימין לכיוון דרום ובהגיעו בסמוך לק"מ 24, בסמוך לפני מחלף גלילות למזרח, נמדד רכבו, על ידי עד התביעה, באמצעות מכשיר ממל"ז מספר 025095UX ומרחק של 230.3 מטרים, כאשר הוא נוסע במהירות של 126 קמ"ש (לאחר הפחתה של 5 קמ"ש), העולה על המהירות המותרת במקום, שהנה 90 קמ"ש.

עדת תביעה מספר 1, ישבה לצדו של עד תביעה מספר 2, אך לא עשתה דבר מעבר לכך.

עד תביעה מספר 2, החל בנסיעה אחרי רכב הנאשם ובהגיעם אחרי מחלף כגלילות, כרז לו לעצור את הרכב והנאשם עצר.

העד הראה לנאשם את מכשיר הממל"ז ובו נתוני המדידה ורשם מפיו את הדברים הבאים: **"הסתכלתי במד מהירות לא עברתי את ה-120"**.

על פי ת/3, הרי שעובר לאכיפה ומדידת רכב הנאשם, ביצע העד את הבדיקות הנדרשות להוכחת תקינותו של מכשיר הממל"ז - בדיקה עצמית, בדיקת תצוגה, בדיקת תיאום כוונות ובדיקת מרחק קבוע וקבע כי הן היו תקינות בנוסף, מילא העד אחרי הדרישות לצורך אמינות ההפעלה.

העד הציג תעודת מפעיל מוסמך, כמפורט בעמוד 3 לפרוטוקול, שורה 29.

המכשיר שבנדון, נבדק במעבדה המשטרתית ביום 13.1.19 ונמצא תקין, כמפורט ב-ת/5 עד ת/6.

הצדדים ובית המשפט צפו בסרטונים, כמפורט בעמוד 4 לפרוטוקול, שורות 26-31.

העד נחקר והשיב כי ביצע את הבדיקות הנדרשות למכשיר הממל"ז, בתחילת המשמרת ובסיומה, כפי שניתן לראות ב-ת/3.

העד נשאל מדוע לא נעזר באתר, כנדרש בנוהל המשטרתית והשיב כי הדרישה היא בנוהל בטיחות ואל נוהל אכיפה ואי שימוש באתר, אינו משליך על תקינות האכיפה.

העד נשאל מדוע לא עצר את רכב הנאשם על אתר והשיב, כי זה מסוכן וההנחיה היא לנסוע אחרי הרכב הנמדד ולעצור אותו בהמשך.

העד נשאל אם היו כלי רכב נוספים והשיב כי אם לא ציין זאת, אינו זוכר.

העד אישר כי הנאשם נשמע בסרטון, כאשר הוא טוען שנסע במהירות של 120 קמ"ש בלבד.

הנאשם טען בפני העד, כי ממקום המדידה ועד למחלף, המרחק הוא כ-1.4 ק"מ והעד השיב כי זה נשמע סביר.

העד נשאל אם בשלב בו נסע אחרי רכב הנאשם, עקפו את הניידת או את רכב הנאשם, מכוניות אחרות והשיב שאינו זוכר.

העד נשאל אם היו כלי רכב נוספים בנתיבו, שכן העד לא ציין כי היה בודד בנתיב והעד השיב "יכול להיות".

הנאשם שאל את העד מה עשה אחרי שמדד את רכבו והעד השיב כי אינו זוכר, אך בדרך כלל, הממל"ז נשאר עליו ואז הוא מתחיל בנסיעה.

לבסוף, נשאל העד, מדוע לא ציין מספרים ב-ת/3, אלא סימן "V" בלבד והעד השיב כי זה הנוהל וכך בנוי הטופס.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגשו המסמכים הבאים: מפה של מקום העבירה, שסומנה נ/1, פסקי דין רלוונטיים, שסומנו נ/2 ונוהל הפעלת ממל"ז מיום 5.10.11, שסומן נ/3.

הנאשם העיד כי נהג במקום, בחזרה מחתונת בתו וחלף על פני מספר קטעים עם מהירות משתנה, כאשר הוא נוהג על פי המהירות המותרת בכל קטע כביש.

לטענתו, במקום בו נטען כי רכבו נמדד על ידי העד, לא נהג במהירות הנטענת וכי ספק אם רכבו יכול להגיע למהירות זו.

הנאשם התייחס לשני פסקי הדין שסומנו נ/2 ולזיכוי הנאשמים שם בגין טענות דומות לשלו.

בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם כי בקטע הכביש בו נמדד רכבו, המהירות המותרת הייתה 90 קמ"ש.

כאשר נשאל לגבי טענות קודמות, במעמד רישום הדו"ח ובדין ההקראה, לפיהן הודה כי חרג מהמהירות המותרת, השיב הנאשם כי התכוון לקטעים אחרים בכביש ולא לקטע בו נמדד.

הנאשם נשאל כיצד הוא יודע והשיב "כי אני יודע" והוסיף, כי הוא מציץ מדי פעם במד המהירות.

כאשר נשאל אם יש לו ראיה פוזיטיבית כלשהי, השיב כי הוא נוסע לפי החוק והראיה, כי לא קיבל דו"ח בגין מהירות מופרזת, מעולם.

בשלב זה, הציגה התובעת בפני הנאשם, את גיליון ההרשעות הקודמות שלו, ממנו עולה, כי בשנת 2000, נרשם כנגדו דו"ח בגין עבירה זו והנאשם השיב כי זה היה לפני 20 שנה וייתכן כי אחר מבני משפחתו, נהג ברכב במועד העבירה הקודמת.

לשאלת בית המשפט, השיב הנאשם כי אשתו, שהייתה עמו ברכב, לא הגיעה למתן עדות, שכן "**היא בחרה שלא להיות**

פה. היא אמרה לי שאין לה שום סיבה לבוא, יש לה הרבה דברים לעשות".

בסיכומי, טען הנאשם, בתמצית, כי ההפעלה של הממל"ז לא נערכה על פי הנוהל המשטרתי, כך גם הפעלת מצלמת הגוף, אף היא לא הייתה על פי הנוהל המשטרתי, שצורף לסיכומים וכן, חסר סרטון שלישי במספר. הנאשם צירף לסיכומים גם נוהל משטרתי שעניינו, עצירת רכב.

דיון והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמים ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים -

בנוגע למכשיר ממל"ז, נקבע בפסיקה כי מדובר במכשיר אמין ומדויק, שיש בו כדי לבסס הרשעה, כאמור **בע"פ 4682/01 לוי ועטיה נ' מדינת ישראל** : "אני סבור כי הפסיקה שאזכרתי, ובעיקר הניסויים הרבים שנערכו בממל"ז, מחייבים את המסקנה כי התוצאות שמפיק המכשיר עונות על מידת ההוכחה הנדרשת בפלילים, ומכאן הצעתי לחברותיי לקבוע כי הממל"ז הינו מכשיר מדידה אמין ומדויק בכפוף להפעלתו על-ידי מפעיל מיומן, על-פי הנחיות היצרן, ולאחר ביצוען של הבדיקות השגרתיות בטרם ההפעלה. בהתקיים כל אלה הנתונים שמפיק הממל"ז על מהירותו של רכב מטרה כשרים להתקבל ולשמש כראיה בבית-המשפט, וניתן לבסס עליהם את הרשעתו של נאשם גם אם אותם נתונים הם ראיה יחידה נגדו, ובלבד שהמדידה בוצעה על-פי הנחיות אלו:

(א) בטווחים שמעל 300 מטרים יופעל הממל"ז מעל חצובה בלבד.

(ב) בטווחים שמעל 300 מטרים ישתמש המפעיל בעדשה מגדילה ומקרבת.

(ג) כאמור בפסקה 18 של פסק-הדין, מכל תוצאת מהירות הנמדדת על-ידי הממל"ז יופחתו 5 קמ"ש בגין סטיית הדיוק של המכשיר".

וראה לעניין זה גם **רע"פ 7618/12 בלאט נ' מדינת ישראל, רע"פ 1056/13 ויינברג נגד מדינת ישראל** ועוד.

קבעתי כבר בעבר, בתת"ע 17-02-11553 מדינת ישראל נגד בראל, כי על מכשיר ממל"ז UltraLyte LTI 20-20, חלה חזקת האמינות שנקבעה בפסיקה לגבי מכשיר הממל"ז LTI 20-20 וערעור שהוגש על ידי הנאשם, נדחה - ראה עפ"ת 56226-04-18.

הנאשם לא כפר בתקינות המכשיר והסכים להגשת מסמכי המעבדה, לעניין בדיקה תקופתית וכרטיס המכשיר.

לעניין תקינות הבדיקות העצמיות, נקבע **ברע"פ 4150/15 בר כוכבא נגד מדינת ישראל**:

"ועוד אוסיף, כי אין בידי לקבל את ההבחנה המוצעת על-ידי המבקש בין סימון "V", המעיד, לשיטתו, על כי

בדיקת תקינות הממל"ז בוצעה (מבלי להתייחס לתוצאת הבדיקה), לבין רישום המילה "תקין", המעיד על תקינותה של בדיקה זו. סבורני, כי פרשנות זו לסימון "V" שעשה מפעיל המכשיר, אינה מתקבלת על הדעת, והפרשנות הסבירה היחידה היא, כי מפעיל המכשיר יסמן "V" רק לאחר שהתקבלה תוצאה תקינה בבדיקת המכשיר".

החלטה זו אושרה גם ברע"פ 6662/16 כהן נגד מדינת ישראל, בו נאמר:

"טענתו העיקרית של המבקש, כאמור, היא שלא היה ניתן להגיע למסקנה אודות תקינות המכשיר עקב חוסר ראייתי. בניגוד לעמדתו, נחה דעתי כי בצדק קבעו הערכאות הקודמות כי המכשיר היה תקין. ודוק, הן בית המשפט לתעבורה והן בית המשפט המחוזי בחנו בקפידה את עדות השוטר ואת המסמך שעל גביו סימן את תוצאות בדיקת תקינות המכשיר, והגיעו למסקנה חד משמעית כי סימון ה"וי" על ידי השוטר נערך לאחר שהמכשיר נבדק ונמצא תקין. כן ציינו הערכאות הקודמות כי המבקש לא הצליח להפריך את תקינות המכשיר ולא הציג כל ראיה לאי-תקינותו בשעת ההפעלה. לא זו אף זו, הרי שברע"פ 4150/15 בית משפט זה קבע כי: "הפרשנות הסבירה היחידה היא, כי מפעיל המכשיר יסמן "V" רק לאחר שהתקבלה תוצאה תקינה בבדיקת המכשיר", וחרף טענותיו של המבקש, לא מצאתי כל פגם באופן שבו הסתמכה הערכאה הדיונית על פסיקה זו".

מן האמור לעיל, עולה כי מקום בו מפעיל ממל"ז סימן V או רשם "תקין", בהקשר לבדיקות שערך למכשיר, חזקה כי תוצאות הבדיקות היו תקינות והמכשיר היה תקין ובמקרה שבפני, לא עלה בידי ההגנה לסתור חזקה זו ולא הוצגה כל ראיה לאי תקינות המכשיר, במועד האכיפה.

עד התביעה הוכשר והוסמך להפעלת מכשיר הממל"ז שבנדון, כעולה מתעודת המפעיל שהציג בתחילת עדותו. העד תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. התרשמתי כי מכשיר הממל"ז הופעל על ידו במיומנות ובהתאם לנוהלי ההפעלה, שכן, העד ביצע את כל הבדיקות שנקבעו בנוהל ובפסיקה (בדיקה עצמית, בדיקת תצוגה, בדיקת תיאום ובדיקת כיוול) וזאת באופן מדויק, הן בתחילת משמרתו והן בסופה ותיעד זאת כנדרש, ב-ת/1.

לאחר שקבעתי את אמינות ותקינות המכשיר שבנדון ואת מיומנות העד, יש לבחון אם הפעלתו נעשתה על פי הנהלים הקבועים ואחר שבחנתי את מכלול ראיות המאשימה, הרי שלטעמי, לא נפל כל פגם באופן הפעלת מכשיר הממל"ז וזאת מהנימוקים הבאים:

1. בנוגע ל-נ/3, הרי שמטרתו של נוהל זה, הנה "קביעת כללים לעצירת רכב ע"י סייר תנועה, להצבת אמצעי אכיפה ואופן העמדת ניידת באכיפה ולהבטחת ביטחונם ובריאותם של השוטרים, הנהגים ועוברי הדרך הנוספים". מכך אנו למדים, כי אין מדובר בנוהל, המתייחס לגופה של אכיפה באמצעות מכשור, אלא קובע נהלי בטיחות, לרבות בעמוד 53, אליו הפנה הסנגור, כאשר סעיף 6 קובע בזו הלשון: "**רכב יעצר** (ההדגשה שלי ש.ק), רק אם הוא בודד, הכוונה...". דהיינו, אין כל התייחסות לאופן ביצוע האכיפה כנגד הרכב ומדידתו

באמצעות הממל"ז, אלא לאופן עצירתו בלבד, מתוך רצון לשמור על בטיחות הנהגים והשוטרים.

2. העד ציין כי לאחר המדידה, החל בנסיעה אחרי הרכב ותיעד שמירת קשר עין רצוף עם הרכב עד לעצירתו. מקובלת עלי טענת העד, כי לא יכול היה לתעד את פרטי רכב הנאשם, עד לאחר עצירתו ודי בכך שוויידיא כי זהו הרכב הנאכף, כמפורט לעיל.

3. טענת הנאשם, לפיה עד התביעה חרג מהנוהל, אין לה על מה לסמוך. ההגנה בחרה להסתמך על הקבוע ב-נ/3, שכפי שצינתי לעיל, עוסק בנהלי בטיחות ולא בעקרונות אכיפה באמצעות מכשיר ממל"ז.

עוד אציין, כי אין זה סביר בעיני להעמיד שוטר נוסף בדרך שאינה עירונית, על מנת לעצור רכב שנוסע במהירות מופרזת והדרך של זיהוי רכב עבריין ונסיעה אחריו, באמצעות ניידת משטרה, הנה דרך בטיחותית והגיונית בהרבה.

מכל האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה כי מכשיר הממל"ז הופעל על פי דרישות הנוהל המשטרתי והאכיפה, בוצעה כדין.

עוד טען הנאשם, כי המתנדבת שהייתה עם עד התביעה, ערכה מזכר ריק מתוכן, למעשה ולא ציינה כל פרט שיש בו כדי לתמוך בגרסת המאשימה.

לעניין זה, הרי שההלכה קובעת, כי המאשימה אינה נדרשת להביא את "הראיה המקסימלית", להוכחת אשמתו של נאשם ודי לה ב"ראיה מספקת", לעניין זה, ראה **ע"פ 11331/03 קיס נגד מדינת ישראל:**

"...הדין הוא שדי בראיה 'מספקת', ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה המקסימלית' שניתן להשיג" (ע"פ 804/95 גרינברג נ' מדינת ישראל [23], בעמ' 208; ראו גם ע"פ 8002/99 בכר נ' מדינת ישראל [24], בעמ' 143-144).

כמפורט לעיל, המאשימה הציגה ראיות שיש בהן כדי להביא להרשעת הנאשם, ללא צורך בראיות נוספות.

מנגד, לא השכיל הנאשם להציג גרסה עקבית ואמינה בפני בית המשפט -

בסרטון, נשמע הנאשם, לאחר שהעד הציג בפניו את המכשיר עם נתוני המדידה, כשהוא הוא טוען "לא מרגישים".

במועד ההקראה, הודה כי חרג מהמהירות המותרת, אך חלק על גובה המהירות שנמדדה וטען כי נהג "אני מעריך סביב 100-110 קמ"ש" ואילו בחקירתו הנגדית, טען כי התכוון בעצם למקטעים אחרים בכביש, שם המהירות המותרת הייתה גבוהה יותר וכי בעת המדידה, נהג במהירות המותרת.

ברי, כי הנאשם אינו יכול לדעת בדיוק באיזו שניה נמדד רכבו על ידי העד ומכאן כי לא ניתן לייחס משקל ממשי לטענתו לעיל.

בנוסף לכך, הנאשם לא העיד להגנתו את הנוסעת שהייתה עמו ברכב והימנעות זו, תיזקף אף היא לחובתו.

באשר לפסקי הדין אליהם התייחס הנאשם, מדובר בהחלטות של בתי משפט שלום, שאינן מחייבות או אפילו מנחות בתי משפט אחרים.

באשר לטענות הנאשם כנגד אופן הפעלת מצלמת הגוף על יד העד, הרי שאין מדובר בסיטואציה של מרדף, כפי שטען הנאשם ולכן, העד לא נדרש להפעילה מיידית עם תחילת הנסיעה.

הנאשם טען כי היו סרטונים נוספים שלא הוצגו וכי הסרטונים שהוצגו, היו ערוכים, אך לא חקר את העד ביחס לטענות אלה.

לעניין זה, נאמר בע"פ 71609/03 צברי נ' מדינת ישראל, על ידי כבוד הש' ברלינר:

"ככלל, יש לעמת עד עם הנקודות הבעייתיות בעדותו.

לכך נועדה החקירה הנגדית שהוכרה מאז ומעולם כספינת הדגל של השיטה האדברסרית.

מטעם זה - אי הצגת שאלה במרבית המקרים, כמוה כהסכמה לדברי העד בנושא זה או אחר, או רצון מכוון שלא לאפשר לעד לתת הסבר מניח את הדעת לשאלה. התמודדות העד עם השאלה, הסבריו, אופן מתן העדות - הם המכשיר היחיד המצוי בפני בית המשפט בהכריעו בסוגיה הספציפית שבמחלוקת. משנשלל מבית משפט מכשיר זה - אין לצפות כי יסיק מסקנות לחובת העד ומהימנות גרסתו".

ואילו כבוד הש' קדמי, כתב בספרו "על הראיות" חלק רביעי עמ' 1949:

"כאשר לא מציגים לעד שאלות בחקירה שכנגד בקשר לנושא מסוים, ההנחה היא - בהעדר הסבר סביר אחר - כי אין חולקים על דברי העד באותו נושא: ואפילו מוסברת אי ההתייחסות - יש לה משקל לטובת גרסת העד, באשר באותה נקודה לא הייתה לעד הזדמנות ל"הגן" על עמדתו".

כאמור לעיל, הנאשם העלה טענות אלה לראשונה בסיכומיו ולא הציג בפני העד, במהלך חקירתו הנגדית ומשלא ניתנה לעד הזדמנות להגיב לטענות הנאשם, לא אוכל לייחס משקל כלשהי לטענות שבנדון.

לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

ניתנה היום, י"ד כסלו תש"פ, 12 דצמבר 2019, במעמד הצדדים

עמוד 7

